

Jacob Bjorholms prædiken pinsedag

Taler

Jacob Bjorholm
Sognepræst

Dato

8. juni 2025

Sted

Sct. Jacobi kirke

Omstændigheder**Prædikentekst:**

Johannesevangeliet kapitel 14, vers 22-31

- 1 Judas – ikke forræderen, men den anden Judas – stiller Jesus et tilsyneladende rimeligt spørgsmål: "Hvorfor vil du give dig til kende for os, og ikke for verden?" Jeg vil forsøge at give et svar, der er knap så indviklet – og måske også lidt mere tydeligt evangelium – end det, Johannes-forfatteren han her lægger for dagen.

5

Vi bliver som lyttere kastet direkte ind midt i en samtale, der har været i gang et stykke tid. Det, vi ikke hører, er, at kapitlet begynder med en forventning om, at disciplene en dag skal tage bolig i det himmelske. Men nu tilføjer Jesus en ny og mere jordnær forventning:

- 10 At Faderen og Sønnen – ved Helligånden – også vil tage bolig hos disciplene her og nu. Ikke blot i himlen. Men også her i hverdagen. Så når Judas spørger lidt ekskluderende: "Hvorfor os – og ikke dem derude?", så er det måske bare, fordi han ikke har oplevet pinse endnu.

- 15 For i pinsen belyses det:

Guds ord – det, der blev sagt den allerførste skabelsens morgen – runger stadig gennem verden. Myten siger det sådan: Gud lod en kilde springe frem og vande jorden. Han formede mennesket af støv og blæste sin ånde i det.

20

Dén kilde og ånd, den er stadig i bevægelse.

Den vander. Den blæser. Den skaber liv. Hver eneste dag.

- 25 Og mytens skønhed ligger i det, at den ikke taler om noget, der var engang – men om noget, der altid er. Den handler ikke om en fjern begyndelse, men om

en virkelighed, der gentager sig.

30 Derfor rammer Judas' spørgsmål også lidt ved siden af. For selvom det er helt menneskeligt – og derfor også helt forståeligt – så afslører det en misforståelse. Han spørger: Hvorfor vil du åbenbare dig for os og ikke for verden? Men i det spørgsmål ligger der en forestilling om, at fællesskabet er et “os” i modsætning til et “dem”. Og det kender vi jo godt. Det ligger dybt i os mennesker at tænke
35 fællesskab som noget, der kræver afgrænsning. Hvem er med? Hvem er udenfor? Men her begår Judas en fejl: Han forveksler sin drøm om fællesskab med det fællesskab, Gud faktisk giver. Han forestiller sig et harmonisk, helstøbt “os” – et særligt udvalgt fællesskab, der er adskilt fra verden. Men sådan et fællesskab findes ikke. Det er en illusion. Og en farlig en af slagsen. For den, der
40 kommer med idealiserede forventninger om kærlighed og enhed, risikerer at blive skuffet over de virkelige mennesker, man faktisk skal leve sammen med. Og den skuffelse glider let over i bebrejdelse.

Det ser vi i yderliggående politiske fællesskaber, både til højre og venstre, når
45 man samles om et idealbillede af verden – og dem, der står udenfor, de gøres til fjender eller tåber. Man dyrker ikke samtalen, men afgrænsningen.

Det ser vi i identitetspolitiske miljøer – både progressive og konservative. Her skal man mene det rigtige om køn, sprog, klima eller nation. Her er
50 forskellighed ikke noget, man bærer med hinanden – det er noget, man udskammer.

Og vi ser det samme mønster i nationalistiske fællesskaber. Her tales der om “det virkelige folk” – og de andre. Det er de fremmede, eliten, forræderne. Det er os
55 mod dem. Også i religiøse fællesskaber kan den slags vildfarelser snige sig ind. Det ser vi der: Hvor nogle omtaler sig selv som de frelste, og de andre som de fortabte. Hvor fællesskabet lever af afgrænsningen mellem “os” og “dem”.

Den Guds kilde, der stadig vander – den livsånd, der stadig blæser – arbejder
60 ikke med grænser. Men heller ikke med grænseløshed. Den arbejder med brudflader. Pinseunderet handler netop om dét: At Guds Ånd forbinder os – ikke ved at gøre os ens, men ved at bære vores forskellighed. Miraklet er ikke, at vi bliver ”det samme. Miraklet er, at vi kan høre til hos Gud og hos hinanden, trods alt det, der skiller os. Ånden udvisker ikke forskellene. Den bærer dem.
65 Dét evangelium bliver man mindet om her i Sct. Jacobi Kirke – hvis ikke af

præstens prædiken, så helt sikkert af prædikestolen. For den taler ikke bare ét sprog. Den taler elleve. Her står lovsangen fra Sl. 113 vers 3 i det gamle testamente indgraveret:

70

„Fra Solens Opgang til Hendes Nedgang er Herrens Navn lovet” – som det lød i 1600-tallets danske bibeloversættelse. Det står på dansk på prædikestolen – og på ti andre sprog. Det er ikke bare pynt. Det er pinse i praksis: Et konkret symbol på, at Helligåndens fællesskab ikke er ensartethed, men et fællesskab i Kristus – der bærer brudfladerne.

75

Derfor lyder evangeliet sådan her i dag: Du behøver ikke ligne de andre for at høre til. Du skal ikke være perfekt, helstøbt eller harmonisk for at være elsket. Guds Ånd tager bolig ikke i det færdige fællesskab – men i det virkelige. I det ufuldkomne. I det brogede. I det med brudflader. Det er det, Judas endnu ikke har forstået – men som pinsen afslører: At Kristus ikke kun vil bo i hjertet hos nogle særligt udvalgte. Men i hele menneskeheden. I dig. I mig. I os. Og i alle dem, vi aldrig selv ville have valgt. Det er ikke vores fællesskab, Gud velsigner. Det er sit eget. Og vi – ja vi får lov at være en del af det.

85

Glædelig pinse!

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

90

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Første tekstrække, Pinsedag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

95

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/jacob-bjorholms-praediken-pinsedag>

100